

Toelichting Loslaten en Vasthouden

De kunst van het loslaten 6

Bijbelgedeelte: Genesis 32

Groepgroepen C.G.K. Groningen
Seizoen 2010/2011, nr.6.

Hoe kom je er bij?

Voor het eerst is er bij Jakob een toon van nederigheid. Hij bidt nu niet zoals in Betel: als u mij helpt, dan zal ik u dienen. Nee, nu zit er een toon van verwondering in zijn gebed, dat God hem tot nu toe nog steeds heeft willen leiden. Hier is iemand aan het woord die zegt: God, het is een wonder, dat u het met me hebt uitgehouden en dat u me ondanks alles toch gezegend hebt.

Maar dan komt Jakob ook met zijn angst bij God. Hij is doodsbang. Heer, ik ben zo bang. Loopt dit wel goed af? En daar zit natuurlijk ook in, dat hij beseft dat deze hele situatie zijn schuld is. Het is aan hem te wijten, dat het voor zijn hele gezin nu zo spannend is. Hij heeft zijn vader, maar ook zijn broer, vreselijk behandeld. Met al zijn slimmigheden had hij de verhoudingen volkomen kapot gemaakt.

En zo komt Jakob met zijn vraag: O God, als u dan zo genadig in mijn leven aan het werk bent, zou het dan hier moeten afbreken? U die zo genadig bent, laat u me ook nu niet in de steek?

En dan, tegen de avond, is alles weg. Alleen hijzelf en zijn directe familie blijven nog achter. Nog even althans. Want, zo lees je dan, die nacht nam Jakob zijn vrouwen en elf zonen en hij trok op een doorwaadbare plaats de Jabbok met hen over. Nadat hij hen over de rivier had geholpen, bracht hij ook al zijn bezittingen naar de overkant. In deze geladen woorden ligt eigenlijk alles uitgedrukt wat de kunst van het loslaten is. Alles wat hem lief was, zijn lust en zijn leven - zijn vrouwen en kinderen - bracht Jakob naar de overkant. Hier geeft hij toe: Ik kan ze niet langer beschermen, ze zijn van nu af niet meer in mijn hand. Toen liet hij hen daar om zelf alleen terug te gaan. Zo bleef Jakob alleen achter.

Dit is een point of no return. Een punt waarop geen terugkeer meer mogelijk is. Jakob is volstrekt weerloos. Hij is nu overgeleverd aan anderen. Hij moet alles loslaten.

Wat houdt het in om je leven aan God toe te vertrouwen?

Jakob gaat de worsteling aan. En Jakob weet gaandeweg wat hem te doen staat: vechten en niet loslaten. De strijd duurt voort, uur na uur en de engel wint niet. Al raakt de engel Jakob aan zijn heup. Een teken dat hij gebroken is in zijn oude mens. Als dan de morgen gloort, zegt de man: Alsjeblieft, laat mij gaan. Want de dageraad is gekomen. Maar Jakob zegt: ik laat u niet gaan tenzij u mij zegent. Daar gaat het Jakob dus om. Hij heeft alles losgelaten voor dit ene. Jakob vecht voor de zegen. Daar zoekt Jakob nu zijn houvast in. In God, en niet in zichzelf. Het gaat hem niet meer om wat hij moet krijgen, zwarte schapen of witte schapen, Rachel of Lea, het gaat niet meer om Jakob of Esau. Nu beseft hij wat werkelijk belangrijk is. Dat hij God heeft.

Hoe heeft Jakob dit gevecht kunnen winnen?

Als Jakob belijdt: ik laat u niet gaan tenzij u mij zegent, komt er een vraag op hem af. Wat is je naam? Dat is niet zomaar een vraag. Maar dat betekent zoveel als: wie ben je eigenlijk. Dat is geen leuke vraag. Wat is eigenlijk je naam. Hoe sta je eigenlijk bekend? Dat zit in die vraag opgesloten. Hoe kennen de mensen je? En dan komt het antwoord: Jakob. Voor het eerst zegt Jakob wie hij feitelijk is: Jakob, bedrieger betekent dat.

Het is een soort biecht. Heel zijn leven, wie hij is, wat hij doet, komt hier naar buiten. Het hoge woord is er eindelijk uit. Jakob, ja zo ben ik altijd geweest. Altijd was ik het die de draden van mijn leven vasthield. Ik wilde aan de touwtjes trekken. Ik meende zelfs u, o God, te moeten helpen om uw beloften uit te laten komen. Ik dacht bij de linzenmoes van Esau en bij het sterfbed van mijn vader: als ik hier zelf niet ingrijp, komt er nooit wat van terecht. En ook bij mijn oom Laban moest ik zo nodig met mijn slimmigheden op de proppen komen. Altijd weer deed ik dat. Als Jakob zo met zijn biecht komt, is het voor God genoeg. En dan, als Jakob zijn nieuwe naam heeft ontvangen, wil hij ook graag de naam van God weten. Maar het antwoord daarop is: wat vraag je toch naar mijn naam? Die is toch wonderbaar. Ja, het wezen van een mens is uit te drukken in een enkel woord. Maar de naam van God gaat alle namen te boven. Wij staan niet op gelijke voet met hem. We kunnen het niet allemaal begrijpen. Des te groter is het wonder. Dat de God van hemel en aarde, onze Schepper, ons zijn zegen wil geven.